

Ve virtuální únikovce se umírá doopravdy

ZABIJ, NEBO ZEMŘI

Agentka FBI Daniela Vega

ISABELLA
MALDONADO

Od autorky bestselleru ŠIFRA

„Snad už teď všichni chápete, že to myslím vážně,“ ozval se znovu do nastalého ticha ten hluboký hlas. „Všude kolem vás budou skryté stopy a úkoly, které budete muset vyřešit, jestli chcete najít cestu ven.“

Dani si představila, jak všichni pobíhají jako myši bludištěm a hledají roztroušené droby. Jejich únosce je terorizoval a ponižoval, musel to být jeho úmysl.

„Některé indicie vás dovedou k jídlu, vodě, zbraním nebo k mapě. Věcem, které budete potřebovat, abyste přežili... protože tu narazíte na spoustu možností, jak zemřít.“

„Výbušný, strhující, naprosto fascinující thriller na téma pomsty, spravedlnosti a přežití. (...) Udělejte si radost a pusťte se do Zabij, nebo zemři ještě dnes. Tenhle vzrušující, nemilosrdně akční příběh v závratném tempu plný báječných postav si nemůžete nechat ujít!“

– Bestthrillerbooks.com

„Policejní procedurálka nabitá strhující akcí. Vystřelí jako raketa a je k nezastavení.“

– čtenářská recenze z goodreads.com

ZABIJ, NEBO ZEMŘI

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

série s Ninou Guerrerovou

Šifra

Hadí oči

Sokolník

ISABELLA
MALDONADO

ZABIJ,
NEBO
ZEMŘI

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Text copyright © 2023 by Isabella Maldonado

Published by Thomas & Mercer, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration

with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Translation © Jiří Chodil, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-787-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-786-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-301-8 (print)

*Grinnanovým, kteří mi otevřeli svůj dům
i svá srdce a přijali mě do rodiny.*

KAPITOLA 1

ZVLÁŠTNÍ AGENTKA FBI DANIELA VEGOVÁ znaleckým pohledem zhodnotila situaci a provedla v duchu bleskurychlý propoččet svých šancí. Čekala ji totiž schůzka se zvláštním agentem pověřeným vedením newyorského protiteroristického oddělení Úřadu, jak se FBI odněpaměti říkalo, a měla u něho v kanceláři přešlapovat již za necelých sedm minut. Pověřený zvláštní agent Steve Wu byl známý tím, že si potrpěl na protokol a dochvilnost, takže by jistě neoceníl, kdyby přišla pozdě.

Dani sledovala baristu. Pokud dodrží svoje zběsilé tempo, měla by se z přeplněné kavárny v Dolním Manhattanu dostat do kanceláře pověřeného zvláštního agenta Wua ve třiadvacátém patře budovy na Federal Plaza 26 rychlou chůzí tak, že by měla ještě pohodlnou šedesátivteřinovou rezervu.

Jakási žena se ovšem zrovna za pomoci loktů pokusila prodrat k pultu a srazila přitom Dani na muže stojícího vedle ní – právě v okamžiku, kdy si do stále ještě nezavíčkovaného papírového kelímku sypal cukr z papírového sáčku. Horká káva mu vyšpláchla ven a pár kapek dopadlo Dani na hřbet ruky.

„Co to děláš, ty náno?“ vyjel na ni nerudně vyhlížející muž.

Dani stiskla rty a setřásla si vařící kávu z ruky, na které už byly vidět rudé flíčky opárené kůže. Muž pouze pokrčil rameny, nasadil si na svůj šálek víčko, znovu si ji změřil zamračeným pohledem a propletl se davem ke dveřím.

Konečně se ozval barista s tím, že její objednávka již čeká na vyzvednutí. Překřičel hluk kavárny, takže mu jasně porozuměla. „Dvojitej doubleshot bez cukru,“ opakoval ještě jednou a podal jí kelímeček. „To by vás teda mělo pořádně nakopnout, dámo.“

K tomu, aby se jí rozbušilo srdce rychleji, by bylo zapotřebí mnohem víc než jen dvojitá dávka kofeinu. Možná by ji „nakoplo“, jak to barista pěkně formuloval, kdyby dostala za úkol prohledat budovu, v níž by byla nahlášená bomba. Ovšem něčím takovým se naposledy zabývala před dobrými deseti měsíci, tedy předtím, než nastoupila k Úřadu.

„Snídaně šampionů,“ přikývla, zvedla šálek, aby baristu pozdravila a současně mu poděkovala, pak se otočila a za pomoci úsporných a účelných pohybů ramen si proklestila průchod davem až na chodník. Už se chystala napít, když ucítila, jak se jí rozvibrovala kapsa.

„Hej,“ zavolal na ni chlapík sedící na chodníku a držící kartonovou ceduli. „Nějaký drobásky by nebyly?“

Volnou rukou vytáhla telefon a přitiskla si ho k uchu. „Vegová.“

„Mějte srdce, madam,“ pokračoval somrák a mlsně se zahleděl na kelímeček v její ruce. „Vsadím se, že to kafe chutná fakt fajnově.“

Ze sluchátka se ozval hlas pověřeného zvláštního agenta Wu. „*Kde jste?*“

„Právě jsem vyšla ze Starbucksu na rohu Lafayetovy a Worthovy, pane,“ odpověděla. „Mířím přímo do kanceláře.“

„*Odkládám schůzku,*“ překvapil ji Wu. „*Máme v budově soudu bombu. Vzhledem k nahlášenému cíli to vypadá na terorismus. Jděte tam a prověřte to.*“

Očima přešla ulici na druhou stranu parku Thomase Painea. „U kterého soudu to má být?“

Na opačné straně Centre Street se totiž nachází soudů hned několik – Nejvyšší soud okresu New York, odvolací soud v mrakodrapu pojmenovaném po bývalém přisedícím Nejvyššího soudu Spojených států Thurgoodu Marshallovi a okresní soud pro jižní obvod New Yorku –, takže v žádném případě nešlo o zbytečnou otázku.

„Prý u Okresního vrchního soudu,“ řekl Wu. *„A – aby toho nebylo málo – právě teď je tam na exkurzi víc než stovka školáků.“*

„Jdu tam.“ Ukončila hovor a podala kávu, z níž se dosud ani nenapila, muži sedícímu na chodníku.

„Bůh vám žehnej,“ vzdychl somrák roztouženě, vykroutil jí kelímek z natažené ruky, kdyby si to snad náhodou chtěla rozmyslet, a přitiskl si ho k hrudi jako matka novorozeně.

„Co to...“ Rozzlobený výkřik přitáhl její pohled přes Lafayette Street ke scéně na protějším rohu.

„Hele,“ čertil se muž v obleku na jakéhosi chodce, který do něj právě vrazil. „Dávejte pozor, kam jdete.“

Takových srážek bylo vzhledem ke spoustě lidí, kteří tu ráno procházeli, vidět spousty, nebylo na ní tedy nic výjimečného a Dani měla podle příkazu pověřeného zvláštního agenta co nejrychleji zamířit na místo, kde hrozil výbuch bomby. Neměla vlastně tu krátkou interakci mezi dvěma chodci vůbec zaregistrovat.

Ale zaregistrovala ji.

Pokud by ji na základě toho hodnotil někdo, kdy by ji neznal, nejspíš by si teď pomyslel, že je přehnaně aktivní. To, že si všeho všímala, však byl důsledek kombinace zkušeností a schopnosti správně vyhodnocovat situace. Prakticky okamžitě přestala věnovat pozornost muži, který pronesl tu poznámku, a zaměřila se naopak na toho, který se ukázal být tak nepozorný, že do postiženého vrazil. Neviděla mu do tváře, zaznamenala ale krátké tmavé vlasy a plandavý béžový kabát. Muž byl vysoký, měl široká ramena, k tělu si tiskl složený deštník a právě nabíral rychlost směrem k Worth Street.

Byl konec května a předpověď počasí hlásila dešť, takže to v žádném případě nemohlo být jeho vybavení, co ji zaujalo. Všimla si ale způsobu, jakým muž deštník nesl – měl ho pevně sevřený v pravé ruce a držel ho způsobem, který by postaru, jak ji naučili v armádě a jak byla stále zvyklá, označila za taktický. Cílevědomé kroky, jimiž se hnál kupředu, a rozhodné držení těla tento dojem ještě umocňovaly.

Rozruch na okamžik přitáhl její pozornost zpět k muži v obleku, který se zhroutil na zem. Nerozhodně se zastavila, pak změnila směr a zamířila k němu přes Lafayette Street. Než ovšem stihla dorazit, začal se muž zmítat v křečích. Z koutků úst mu vytryskly chuchvalce pěny a oči mu jakoby zapadly do lebky.

Jakási žena začala ječet, několik přihlížejících vytáhlo mobilní telefony. Někteří snad skutečně proto, aby zavolali devět set jednáctku, tedy tísňovou linku, jiní ale proto, aby si pořídili dramatické videozáznamy, až budou známým a doma vyprávět o tom, čeho byli svědky.

Dani věděla, jak vypadají příznaky akutní otravy, již to viděla mnohokrát a dokázala odhadnout i to, co bylo příčinou otravy. Musel to být ten deštník. Ten posloužil jako prostředek, jakým se jed dostal na místo určení. Vzhledem k tomu, jak rychle se muž v obleku zhroutil, a podle toho, že se už nehýbal, bylo jasné, že se o něj nemusí zajímat – už pro něj nemohla nic udělat. Mohla se ale pokusit chytit jeho vraha s deštníkem, muže, který právě přešel přes Worth Street a mířil k parku Thomase Painea.

Vytáhla mobil a rychlým krokem zamířila za mužem s deštníkem. Bylo jí jasné, že dispečeri newyorské policie už přijímají hovory z davu kolem oběti ležící na zemi, a tak zvolila opakované vytáčení, aby měla jistotu, že se nakonec probouje k muži, kterého teď potřebovala nejvíc. K muži, jenž měl pravomoc postavit do latě všechny zdroje ve městě, které se jí mohly hodit. To, že nejprve zamířila k oběti, ji zdrželo, takže muž s deštníkem už měl značný náskok.

Konečně se ze sluchátka ozval hlas Wua. Sotva se stačil ohlásit, zahrnula ho Dani horečným líčením dění a popisem muže s deštníkem, jehož sledovala.

„Pošlu vám na pomoc další agenty a vyžádám si policejní posily,“ slíbil jí Wu, když skončila. *„Ti ale teď evakuují soudní budovu. Situace eskalovala, máme z toho plnohodnotnou protiteroristickou akci.“*

Dani sledovala muže a ženy v uniformách newyorské policie, přes které měli natažené oranžové vesty, jak vstupují do vozovky a zastavují provoz. Od okraje cesty se odpíchl taxík, řidič se pokusil projet, než bude ulice uzavřena, a málem ji srazil. To všechno jen několik vteřin předtím, než se dostala na druhou stranu Worth Street. Tam se rozběhla po šedé dlažbě z osmiúhelníkových kamenných plátů tvořících povrch náměstí.

„Podezřelý zrychlil,“ ohlásila se znovu do telefonu, protože mezi stromy v parku konečně opět zahlédla muže s deštníkem, který se také dal do běhu. *„Je v parku Thomase Painea. Potřebuju, aby newyorská policie zatarasila prostor na druhé straně, na Centre Street. Vběhne jim tam přímo do náruče.“*

Vědomě porušila Wuův rozkaz zamířit přímo na místo bombové hrozby v citlivé lokalitě. Neznala dosud nadřízeného agenta dost dobře a neměla tušení, jak bude reagovat, ale odhadla, že hrozba v budově soudu je pod kontrolou. Zatímco tenhle podezřelý zůstane na svobodě, když ho teď nechytí.

Wu chvilku mlčel, pak ale potvrdil Danin odhad. *„Jedu tam,“* oznámil, protože zjevně došel k témuž závěru. *„Informujte mě průběžně o své poloze. Tu bombovou hrozbu už řešíme s policajty. Ty z Centre Street jsme poslali zastavit dopravu a evakuovat budovu soudu. Vyžádám si posily i pro vás, ale bude to pár minut trvat.“*

„Doháním ho,“ ohlásila se znovu. *„Ale už je uvnitř parku, je tu spousta stromů...“*

„Držte se na dohled,“ nařídil jí Wu. *„A zůstaňte se mnou ve spojení.“*

Přestože pořád běžela, dokázala mluvit bez zadýchání. Když si to uvědomila, poslala v duchu dík instruktorům v armádě, kteří ji během výcviku dokázali dostat až na hranice fyzických možností. Muž s deštníkem náhle změnil směr a přešel do sprintu.

„Ví o mně,“ ohlásila. „Míří pryč z Centre Street a vrací se ke kašně na Foleyho náměstí.“

Podařilo se jí dostat se k muži s deštníkem na doslech a rozhodla se změnit taktiku.

„Stůj, FBI!“ zaječela směrem k jeho vzdalujícím se zádům tak hlasitě, aby si byla jistá, že to v telefonu uslyšel i Wu.

Nepředpokládala, že by zabiják na tuhle výzvu skutečně zastavil a vzdal se, šlo jí především o to, aby věděl, kdo ho pronásleduje. Pokud by teď vůči ní projevil jakoukoli agresivitu, dopustil by se tím specifického trestného činu, který by se hodnotil ještě přísněji než ty, jež spáchal doposud. Přesně jak předpokládala, muž na výzvu nedbal. Jenom ještě o něco víc zrychlil, rukama – v jedné z nich stále držel skládací deštník – zběsile pumpoval.

„*Nepokoušejte se ho zadržet sama,*“ ozval se Wu. Z hlasu mu zněly obavy.

Ve směru na Foleyho náměstí zrovna přes Centre Street přebíhal dav středoškoláků. Horda studentů se prohnala kolem fontány a zaplnila střed Federal Plaza.

„*Kdo ví, kolik toho jedu ještě u sebe má?*“ uvažoval Wu. „*Mohl by bodnout i vás...*“

„Zamířil ke skupině školáků,“ přerušila ho Dani.

Pronásledovaný muž byl stále víc než dvacet kroků před ní, náhle ale zpomalil u skupinky dětí a otočil se k Dani čelem. Zvedl černý deštník a jeho špičkou namířil k asi dvanáctileté dívce.

Dani pochopila jeho záměr a prudce se zastavila. „Ohrožuje jedno z dětí,“ oznámila do telefonu. „Musím se zastavit.“

Wu zaklel. „*Už jsou tam naši v uniformách?*“

Rozhlédla se. „Všichni jsou na druhé straně ulice, usměrňují dopravu a evakuují budovu soudu. Pokuste se jich pár poslat sem, aby obklíčili Foleyho náměstí. Já ho zatím nějak zaměstnám. Ale nezapomeňte jim říct o tom jedu v deštníku.“

Znovu zaměřila pozornost na neznámého podezřelého, v telefonu slyšela, jak Wu opakuje její slova někomu jinému. O okamžik později se muž s deštníkem vmáčkl do skupiny dětí a zmizel jí z dohledu.

Dani rychle zamířila týmž směrem, proplétala se mezi dětmi, až dorazila ke vchodu do metra. Na ulici po něm nebylo ani stopy, dospěla tedy k jedinému logickému závěru. „Zalarmujte dopravní podnik,“ ozvala se opět Wuovi. „Zamířil do podzemí na vlak.“

Rozběhla se po betonových schodech dolů, přičemž nechtěně srážela lidi, postupující opačným směrem, na kovové zábradlí táhnoucí se prostředkem. Někteří za ní – zjevně v domnění, že se jen snaží stihnout vlak – pokřikovali návrhy, co že má udělat. Dlužno říci, že většina jejich doporučení se jevila jako anatomicky neproveditelná.

Konečně se dostala na konec schodiště k řadě turniketů s otočnými kovovými přepážkami, připomínajícími svislé mříže. Rychle vytáhla žlutou kartu MetroCard a zamávala jí před čtečkou. Napadlo ji přitom, že muž s deštníkem si musel útěk předem dokonale naplánovat. Nejspíš původně počítal s tím, že z místa činu zmizí pěšky, protože nepředpokládal, že ho bude někdo pronásledovat, ale byl připraven i na nejrůznější jiné eventuality. Protáhla se turniketem, který se neochotně otevřel, a snažila se odhadnout další krok neznámého.

Zahnula doprava a seběhla po dalším schodišti, pak se otočila doleva a vydala se dlouhým tunelem. Hukot vlaků valících se jí nad hlavou souperil s lomozem lidí, dusajících po běžové dlažbě.

Na konci tunelu se musela znovu rozhodnout. Pokud by odtud pokračovala rovně, dostala by se na nástupiště linek 4, 5 a 6 směřujících do severní části města a do Bronxu. Případně mohla odbočit napravo

do chodby, jež vedla k vlakům jezdícím opačným směrem, tedy na jih a do Brooklynu.

Kudy mohl jít muž s deštníkem? Ohlušující rachot jí prozradil, že právě přijíždí vlak mířící do centra. Nechtěla riskovat, že ho zmešká, a tak proběhla krátkou chodbou nahoru na nástupiště. Dorazila zrovna ve chvíli, kdy se ozvalo dvojí zazvonění oznamující zavírání dveří.

„Právě odjela pětka,“ oznámila Wuovi.

Když se kolem ní prořítla dlouhá řada stříbrných vozů, otevřel se jí výhled přes koleje na protější nástupiště, kam právě přijížděl další vlak.

„*Nerad bych zastavoval celé metro, Vegová,*“ zamumlal Wu. „*Byl v pětce, co mířila na jih?*“

Do vlaku na protějším nástupišti právě nastupoval vysoký muž v plášti. V ruce držel černý skládací deštník.

„Ne,“ vyprskla vztekle. „Zrovna ho vidím. Je v šestce ve směru na sever.“

„*Můžete se k němu dostat?*“

Rezignovaně vydechla. Nepodařilo se jí odhadnout, kterým směrem se vydá, a muž jí definitivně prchal z dosahu. „Nemůžu,“ zafuněla. „Vlak odjíždí.“

Muž se díval z okna a těsně předtím, než se dveře zavřely, se jejich pohledy setkaly.

Když se vlak rozjížděl, objevil se mu na tváři pobavený úsměv.